

Mina
Aleksić

*Dnevnik
jedne
ključaonice*

Copyright © 2015, Mina Aleksić
Copyright © ovog izdanja 2015, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Posvećeno svim devojkama koje misle da
imaju problem, a veliko hvala Žutoj šolji, Šeficama
Podzemlja i Mački, bez kojih bi moja inspiracija
ostala zauvek zaključana.*

20. jun

Žile je moja prva pomisao ovog jutra, zbog njega sam primorana da pišem o agoniji kroz koju prolazim (a i da ustanem ovako rano, kô vozač GSP-a). Naterao me je da shvatim da odrastam, da mi je potreban normalan momak i neko ko će me izbaviti iz ove crne rupe u koju sasvim sigurno tonem.

Žile se ne zove tako, ali je to definitivno najgluplji nadimak koji možete dati nekome koga želite da mrzite. Juče me je ostavio. Mislio je može mu se, ima bicepse, ima kola, ima pare... Ma, ima on sve, sve sem mozga. Stupio je sa mnom u vezu u koju je unosio deset posto energije, a ja sam se uporno nadala da će tu biti i ljubavi. Smejao se mojim forama, slušao moje priče, vodio me kuda sam htela, ali me u stvari nije voleo. Ja sam volela njega jer sam blentava budala i malo mi je potrebno da nekog zavolim. Žile zapravo želi devojkicu za kombinaciju, a ja, s obzirom na situaciju tamo dole, za tako nešto nisam sposobna.

Da! Ja imam devetnaest godina i nevina sam!

S jedne strane, nisam htela da budem Žiletova kombinacija, a sa druge, želela sam da više ne budem nevina, ali to baš nije bilo tehnički izvodljivo, što ću kasnije objasniti.

Moje mačke, moje najbolje ortakinje Marija i Tanja, pokušavale su da mi dokažu da me Žile ne voli, ali im nisam

verovala. Zato smo sprovele jednu misiju koja je više podsećala na rijaliti šou za umobolne.

Pre neki dan smo moja ultrazgodna ortakinja Marija (koja je nekako i lider naše ženske zajednice) i ja rešile da pratimo Žileta u njegovom slobodnom kretanju. Kada je dospao u grad, sakrile smo se u obližnju prodavnicu parfema. Bile smo *full* opremljene, sa šeširima i naočaricama za sunce, što mi je bilo izuzetno zabavno ali i pomalo debilno. Marija je bila uniformisana, imala je na sebi majicu nekog faksa, koju je pozajmila od svog *šema-za-jedno-veče-momka*. Kako Žile do tada nije upoznao Mariju, ovo je bila zaista idealna prilika za to. Marija se sa blokčetom, olovčicom i uključenim telefonom (prethodno me je pozvala i nije prekinula vezu) našla ispred njega i njegovog *mnogo-sam-zgodan* ortaka. Stavila je naočare za vid i počela sa pitanjima.

– Zdravo, ja sam iz agencije *Mladi i zdravi*, imaš li pet minuta da mi odgovoriš na nekoliko pitanja za anketu?

– Da, imam... – odgovorio je Žile nekako tupavo i usporeno.

– Okej... Da li imaš devojkju?

– Da...

Kada je to rekao, Marija je zadovoljno uzdahnula. Prvo pitanje smo preživjele. Ja sam, doduše, malo strahovala da me možda ne doživljava kao devojkju, već kao pohovanu glistu, koju gricne s vremena na vreme kada mu dojadi steroidi.

– Dobro... – folirala se Marija i, kao, nešto štriklirala. – Pitam te to jer je ovo anketa o muško-ženskim odnosima. Znaš, pravimo neku statistiku... Da li je, možda, varaš?

Žile i *mnogo-sam-dobar-frajer* su oduševljeno počeli da se smeju.

– Kakvo je to bre pitanje? – Žile je pokušao da zvuči kao neki visokoobrazovani tip. Ali Marija je ipak završila prvu godinu više škole za razliku od njega koji nije ništa studirao!

– Prosto, ovo je anonimno i maksimalno diskretno... – Marija se nije dala zbuniti.

Čim je Žile začutao, znala sam da nešto mulja.

– Ne, ne varam je. Možda malo, na nekoj žurki – prozborio je najzad, mentol.

– Možda na nekoj žurki? A šta ti to znači? – nastavila je Marija sa pitanjima.

Žile se tada totalno zbunio. Marija se neprimetno stresla, a meni je telefon od šoka ispao iz ruke.

– Da li ti voliš svoju devojkju? – nastavila je Marija, smirujući svoju *maratonsko-trčanje-zadihanost*.

Ovo je bilo pitanje od kog sam se apsolutno, zemljoradnički preznojila. Mariji su naočarice klizile niz nos. Žile ju je gledao tupavo, onako kako gleda kada ispije sto piva!

– Pa ono, ne volim je baš, ali... – reče Žile krajnje iskreno.

Taj odgovor sam i očekivala, pa se zato nisam previše potresla. Jesam se malo osetila kao da su mi cipele upale u katran, ali sam ipak bila okej. Međutim, osoba sa druge strane veze nije bila okej.

– A zašto si onda sa njom? Ne voliš je, varaš je... Samo je zavlačiš, a ona je bre za tebe premija! Vi muškarci ste stvarno svinje! I samo da znaš, uskoro će svi saznati da imaš kikiriki, koji je dvadeset četiri časa u minusu! – uspela je još da izusti Marija. Poludela je i krenula u neodređenom smeru. Ja sam tad izašla napolje i videla Žileta koji je zbunjeno stajao. Njegov *mnogo-sam-zgodan* drug je povikao za Marijom:

– Zar ne dobijamo neku hemijsku olovku ili tako nešto?!

Potom su i njih dvojica nestali. Kao i obično, Žile nije ništa skapirao, što je bilo dobro. Tačnije, to je jedino bilo dobro, jer kada smo se posle sastale u mačka-jazbini sa *full šlag-kaficama* i voćnim tartovima, trezveno smo shvatile da

mojoj ne-vezi konačno mora doći kraj. Nijedna drugarica me nije razumela, iako su uporno govorile:

– Potpuno te i sasvim razumemo!

Danas je dečka zaista teško naći. Nadala sam se da će se Žile uz mene promeniti, smiriti i zaljubiti. Ali eto, neko kome možete dati ime Žile i ne može da postupa pametnije. Usledili su zatim razni saveti kako da raskinem. Naravno, Marija je iznosila ideje o tome šta bi mu sve trebalo uraditi posle raskida:

– Večeras mu slikaj tu stvar, svi moraju da vide da je veličine kikirikija, a onda do sutra ujutru da razvijemo fotke i polepimo ih po gradu. I dobro je da nisi imala ništa konkretnije s njim!

Prilično neutešno sam ponavljala:

– Uopšte me ne razumete. Ne mogu više da slušam o njemu i da mu se svetim. Jednostavno, reći ću mu da nam ne ide i – kraj. Staviću mu do znanja da nije za mene.

Tanja, najdivnije i najpametnije stvorenje koje poznajem, najrealnije je razmišljala:

– Ti si mnogo lepša i pametnija. Tebi treba neko ko to ceni. Reci mu da ga ostavljaš zato što je neozbiljan.

Marija je nastavljala sa svojim komentarima:

– Ja i dalje ne mogu da verujem da on glumi nekog baju, a pritom ima kikiriki u gaćama!

Žiletov kikiriki je nekako uvek bio neraspoložen za seks. Inače ja ne bih imala „zapušen slivnik u kadi“, ako me razumete. „Uticaj steroida“, kaže internet. A ja sam, kao po nekom nepisanom pravilu, redovno kidisala na takve, polufalične momke! Kada se saberu i pomnože naši zajednički trenuci za tri meseca veze, dobro je da nisam „skinula mrak“ s njim. Svaki put kada bi došlo do situacije da se ljubimo i malo pipkamo tamo dole gde sunce ne greje, ja bih kod njega

---

napipala zgaženog puža golaća. Naravno da sam odustajala od bilo kakve dalje predigre.

– Otići ćeš kod njega, doterena u *fullu*, raskinućeš s njim, a onda će te zvati Milanče i ti ćeš mu, kao, odgovoriti da te čeka kod kola ispred zgrade... Poenta je da Žile odmah ukapira da nećeš ostati sama – Marija je nastavila da razvija svoje planove.

Na kraju sam bila toliko iznervirana da sam prosto poželela da mu saopštim telefonom da raskidamo. Kada sam ga pozvala, Žile je zvučao veoma veselo. Imao je neki plan, da se po Dunavu ljuljamo u čamcu koji je upravo iznajmio. Ova ideja me je malo otopila i rastužila. Pristala sam da odem u taj čamčić i shvatila da ću nasred reke biti primorana da ga ostavim. Ako ne bude hteo da me doveze do obale, onda ću morati da plivam. Nadala sam se samo da me tom prilikom neće pojesti somovi.

Tu sada dolazimo do situacije od juče!

Kako nikada ništa ne ispadne onako kako je planirano, sve je izmaklo kontroli i potpuno se iskomplikovalo. Naime, kada je Žile došao po mene i odvezao me do čamčeta, shvatila sam da ću, ukoliko raskinemo, biti toliko očajna da ću ga opet ponižavajuće hteti uz sebe i samo za sebe. On, u stvari, ima sve što sam oduvek tražila, izuzev pameti. Najzad, osim toga što me vara i ne voli, baš mu ništa ne fali! Dok je unosio stvari u čamče, pogazila sam sve principe i zakone jedne ugledne i *ispeglane-kose* žene. Pokušala sam poslednji put da ga promenim, pa sam mu se oklembesila oko vrata:

– Zašto me ne voliš? Je l' zato što imam male sike? Ili što mi je ružna frizura? Molim te, reci mi!

Žile me je gledao onim „sto piva sam popio“ pogledom. U tim njegovim blentavim očima sam, ipak, ugledala tračak nade. Gotovo da sam videla kako me grli i ljubi i govori:

– Ja sam, u stvari, tek sada shvatio koliko sam zaljubljen u tebe i odmah želim da se tobom oženim, a posle toga ću pročitati sve iz Narodne biblioteke i napraviću ti mnogo beba sa prćastim nosom kao mojim, a ne šiljatim kô tvojim!

Ali Žile i dalje ništa nije zborio. Usta su mi se sasušila. Da me je ijedna mačka tada videla, verovatno bi me ubila flajkom *absolut* (idiot) votke! Umesto da se uozbiljim i ponašam ribasto, u fazonu „okej, mentolu, sad je kraj“ – ja sam podrignula! Malo, ali se ipak čulo. Od praznog želuca, verovatno, bolje da me je odveo u *Mek* nego na Dunav. Žile je u tom trenutku napokon procedio:

– Ja mislim da bi ti i ja trebalo da budemo samo prijatelji! Što zapravo i jesmo jer nikada nismo imali seksualni odnos.

Tu rečenicu sam nazvala „nož u tetive“. Ne mogu i ne želim da ikada saznam kakav je to bol kada vam preseku tetive iznad peta i vi prosto padnete! Noge se, najblaže rečeno, oduzmu. Verujem da je to stvarno zastrašujuća situacija. Mislim da sam se upravo tako osećala. Dobro, da ne preterujem, nisam baš postala bogalj, ali pojeo me je blam. Ja da budem ortakinja sa nekim ko ima „pogled od sto piva“ jer nismo imali seks.

Sad, pošto sam se malo ispraznila, mogu reći da od sinoć za Žileta više ne želim da čujem. Nije bilo mog davljenja po reci dok me somovi grizu, niti je bilo slikanja onoga što ima u gaćama. Prosto, ovo je stvarno kraj!

Sada ću još malo odspavati jer smatram da nema razloga da budem budna ceo ovaj današnji usrani dan.

Ustala sam da doručkujem. Nije mi do života. Ne mogu da verujem da sam opet sama. Žile je bio moj prvi momak, a za devojku koja ima devetnaest godina kao ja, to je ekstremno alarmantno. Sve devojke sazrevaju mnogo ranije. Napuče im sisice, od dudinja postanu šljive, pa breskve, pa lubenice. A nekima ostanu u fazi šljive. Da ne kažem u fazi zgaženih kajsija u mom slučaju. Moram hitno nešto da preduzmem. Recimo, da se ubijem.

Možda ipak odlučim da ne pišem dnevnik. Ja nemam ništa pametno da kažem. Leto je, a mene ne interesuje ništa osim činjenice da ću ga i ove godine provesti bez dečka. Ne mogu da pišem o politici jer me to ne interesuje, posao neću naći i to je sve što znam. Ne mogu da pišem o svojim roditeljima, koji non-stop rade, jer ih viđam samo kada treba da mi daju pare i spreme mi nešto da pojedem. Što se tiče mog fakulteta, apsolutno ga mrzim. Ideja da se upišem na političke nauke kako bih bila novinarka pala mi je na pamet sasvim slučajno kada sam shvatila da izgledam lepo sa naočarima za vid i hemijskom olovkom. Inače, uživam u brzom listanju skupih časopisa i volim da maštam o tome da sam manekenka sa naslovne strane. To nema veze sa poslom novinarke jer novinarke nikad nisu na naslovnica. U svakom slučaju, jedino dobro što mi je doneo faks jeste to što sam član redakcije studentskih novina, gde sam, kao najbučnija, dobila svoj sektor

i mogu da pišem o čemu god hoću. Iskreno, najradije bih pisala o nestašici momaka, ali u duhu obrazovanja moram da pišem o kulturi i aktuelnoj modi. Moja karijera će verovatno i ostati na tom nivou. Pišem za studentski časopis.

Moj život nema smisla. Marija i Tanja me zovu da idem na kafu, ali ja ne mogu. Izgledam kô posran golub. Zamislite goluba koji posere samog sebe. Ili još gore, posere ga njegov prijatelj ili supružnik. E, to sam ja. Posran golub. Laku noć.

21. jun

Ne izlazim iz kuće i beskrajno tugujem. Ne uključujem čak ni *Fejs*. Dotle je došlo! Napolju pada kiša, izem ti leto. Kakva su ovo leta gde pola vremena provedeš u kući jer napolju neko opasno šora po nama? Gledam se gola u ogledalu. Da li je problem u mom izgledu? Imam smeđu kosu koja ima formu poluraskuvanih špageta – nit je ravna nit je loknasta, braon oči (izgled mi je sranje, a tek sam do očiju došla), mali nos, pomalo kao paprika šilja, mala usta i jezive krive obrve. Obrve su mi toliko krive da mi ni plastična operacija ne bi pomogla. Izgledaju kao duga na samrti. Niska sam i ravna kao šperploča. I spređa i pozadi. Imam stomačić od belog hleba i babinih uštipaka koje jedem jednom u pola godine. Jedino što imam lepo jesu nokti. Trenutno su crvene boje jer sam čitala da momci vole samo tu boju. A koga briga za nokte kad sam u faci kô poljski hrčak.

I dalje se gledam u ogledalu, samo što sam se sada obukla. Ponekad mi je toliko dosadno da imam vremena da razmišljam o apsurdnim glupostima. Kao, na primer, sada. Posmatram bubuljičtinu na bradi koja se izrodila u proteklih sat vremena (verovatno od previše palačinki sa nutelom koje je poslala

komšinica) i pada mi nešto na pamet. Neka mnogo zla osoba otišla je kod svemoćnog vrača i zamolila ga da joj da neku glavu po kojoj će moći da kenja i da na nju baca vudu magiju. Taj vrač joj je dao baš moju glavu, verovatno uz neke ekstra ukusne čokoladice sa promocije. Zla osoba je bila zadovoljna i pomučila se da mi uspešno posere ceo život! Ajde da ne preterujem, mislim samo na onaj društveno-ljubavni deo života. Preciznije, na momke! Uglavnom, imam teoriju da se sve vrti oko muškarca. Evo nekoliko primera iz mog priručnika:

- Šminkaš se. Zašto? Pa da bi bila lepa nekom muškarcu.
  - Jedeš. Zašto? Pa da bi zadovoljila glad. Glad zadovoljavaš da bi živela. Živiš da bi jednog dana pripala nekom muškarcu.
  - Učiš. Zašto? Pa da bi imala dobre ocene. Sa dobrim ocenama nađeš posao i krećeš se u dobrom društvu. U dobrom društvu je uvek i neki dobar muškarac. A tebi baš on treba!
- Razmislite, šta god da radite, zbog muškarca je, zar ne?
Ili sam ja samo previše očajna?

Idem na *Fejsbuk*. Žile nema nalog na *Fejsu*. Bogu hvala, inače bih ga progonila non-stop. Vidim da se niko nije uzrujao što me nije bilo na *Fejsu* dan i po. Moram da napišem neki zanimljiv status kako bi mentoli-mentolčine-Žiletovi ortaci (gradacija) videli. Možda da stavim neku novu fotku? Mada, i ova mi je dosta dobra: u kupaćem kostimu, snimljena prošle godine kad sam bila na letovanju u Grčkoj sa mojima. Letovanje je podsećalo na Tantalove muke – diskoteke su tako blizu, a ja ne mogu u njih jer, zaboga, letujem sa roditeljima. Da li ću ove godine uopšte ići na more? Sa mojima neću sigurno jer nemaju ni prebijene pare, sada kada isplaćuju kredite, a iskreno, samo mi fali još i da razmišljam o samoubistvu sa

„kozje stene“. Radije ću ostati ovde sama, ležati i čekati da kiša toliko napada da me odnese negde u tri lepe.

Shvatam da mi vreme prolazi, ali i dalje ništa ne radim. Čujem mog papagaja Zvončicu kako zapomaže. Možda ću joj dodati malo semenki. A možda i neću.

Koliko riba ima na ovom *Fejsbuku*. Svaki dan mi iskaču neke prezgodinice, relativno isto izgledaju, ali kako god bilo, one *izgledaju*, za razliku od mene – poljskog hrčka. Nekako, deluju kao da odišu samopouzdanjem, koje su, sigurna sam, zaradile na samo jedan način – seksom.

Zvanična odluka za ovo leto:

Poštovani,

Ovog leta, ja Anja Stefanović, od oca Nikole i majke Kristine, pronalazim dečka koji će me maziti, paziti, voleti, šetati sa mnom gradom i kupovati mi sladoled od pistaća. Nalazim dečka koji će otkopati moj zazidani tunel, otkloniti naslage vekovima taloženih glečera, koji će otpušiti cevku napunjenu otpadom, probiti se kroz maglu strašne tamne pećine koja skriva praistorijske slike mamuta i oduzeti mi nevinost!

To se mora dogoditi!

S poštovanjem,

Anja.

Sada, kada sam donela ovako veliku odluku, iako je na *Fejs* neću postavljati, definitivno izlazim iz učmalosti tuge i dajem se u promet. Od sutra, ja sam nova žena! Doduše, još uvek nisam jer sam zabrađena i dalje, ali radim na tome da se stvari otvore.

22. jun

Svanuo je novi dan! Kiša je prestala da pada, nebo je verovatno presušilo i osećam zrake sunca koji dolaze kroz kuhinjski prozor. O ne, to je mama zaboravila da isključi šporet. Ringla se pregrejala i sada je prevruće. Uzimam malo mleka da umutim ovsenu kašu i pojedem je. Ako mislim da nađem nekog frajera, moram skinuti ove pihijaste slojeve sa stomaka.

Kaša je jeziva, kao bebin izbljuvak je. Gutam i podrigujem, zaustavljam nagon za povraćanjem.

Zvoni mi mob, zove me Tanja. Javljam se radosno kroz veliki kez.

– De si, mačkenziiii...

– Pomislila sam da sam pogrešila broj... Juče si preko poruka zvučala kao da boluješ od siflisa.

– Znam. Ali svanuo je novi dan. A novi dan nosi i nove bitne životne odluke.

– Menjaš fakultet? O, baš sam sada srećna, razmišljala sam o tvojoj edukaciji i...

– Ne, ne menjam faks, Tanja! Rešila sam da ovog leta nađem dečka i skinem mrak.

Tajac sa druge strane. Gledam u mobilni – da nije crkô, jer noćenje na punjaču ne znači da će mu izjutra biti puna baterija!

– Tašo? Si tu? – prozborim.

– To je odluka koju si donela? – upita ona zgroženo.

– Da! Jako mi je bitno da me u tome podržite i pomognete mi.

– Anja, ne volim kada zvučiš tako primitivno. Svakako nam je bitno da budemo voljene, ali...

– Slušaj, kafa u sedam sati. Knez? Šaljem SMS Mariji.

– Okej, vidimo se...

Ručala sam odvratni kupus sa mesom i sada štucam. Toliko sam se i hleba najela da mi se stomak naduo kô da je pun salamure. Gledam šta ću da obučem za kafu sa mačkama. Vadim neku haljinicu od prošlog leta. Fina je, onako uzana i tako žuta da se mušice lepe za nju.

Čoveče... Ne znam zašto, ali delujem nekako matorije u odnosu na prošlo leto. Mora da je to zbog toga što sam tada imala samo osamnaest godina.

Postoji neka (ne)proverena teorija po kojoj što si stariji, sve teže nalaziš nekog za sebe. Verovatno zato što će koža vremenom početi da mi se bora i pegavi, pa momci neće poželeti da izlaze sa mnom – Gargamelom. Ali dovraga s tim. I moji vršnjaci će tada biti zborani i puni mladeža na vidnim mestima. I puni dlaka u tim mladežima! Pa zašto onda tako zborani i mladežavi ne bismo mogli da se zavolimo?

Iskreno, sada kad pomislim na nekog takvog, radije bih zauvek ostala sama sa devet mačaka i nekoliko kanarinaca i balavila nad posterima Džonija Depa, koji će do tada možda biti pokojnik. Iz proste jednačine nastale na osnovu te teorije proizlazi: što si stariji, znatno su slabiji izgledi da ćeš ikada naći nekog.

Palim sada u grad. Bubuljicu na bradi sam jedva prikрила korektorom. Ipak nisam obukla žutu haljinu, neću da delujem matoro. Odlučila sam se za šorts od teksasa i neku kao iscepanu belu majicu – jer ja sam mnogo kul, sandalice sa platformom jer nikad se ne zna... Možda baš u kafiću za stolom iza mene sedi moj budući dečko?

A možda me samo čeka neki dlakavi pedofil koji će balaviti na moje butke i zamišljati da ih liže kao čupa čups. Ogavno!

Mrtva sam! Došla sam peške zbog zastoja za koji je kriva neka buvljani pevaljka koja je skičala na Kališu. Baš sam dugo zaglavila sa mačkama. Kao i obično, razgovoru nikad kraja. Počelo je pričom o mojoj odluci. O seksu. Mi inače često pričamo o seksu. Da ne kažem, uvek. Da ne kažem da nam je to i jedina tema.

Mačka, zapravo Marija, jedina je od nas koja je imala S (zvaćemo ga tako) iskustvo u našem društvu. Mi ostale smo

---

– *inosente*. To je takođe interni izraz, na španskom jeziku znači – nevin! Naša mala *inosente* grupa stalno se pita u čemu je tolika frka oko toga da li si nevin ili ne. Danas je postalo veoma teško prihvatiti činjenicu da neke devojke jesu to – *inosente*. Kao što smo Tanja i ja. Da živim u srednjem veku, muškarci bi se lomili oko mene, a gospoda sa ružama obigravala bi oko moje kuće. Ovako, tipovi u šuškvim tresama i ćelavci u kožnim jaknama prosto beže od mene. Kao da odišem nekim inoćente mirisom zbog kog me niko ne želi. Pa nikada neću ni moći da odišem nečim drugim, ako me bar jedan od tih tipova jednog dana ne bude poželeo! Činjenica je da neke devojke to vrlo rano obave, a ja sam jedna od onih kojima se u početku zapravo gadila cela ta situacija, pogotovo od kada je Marija pričala koliko je to bolno i neprivlačno. Ona je skinula mrak još pre dve godine!

– Nema ničega od onoga što vidimo na filmu. Kakva su samo glupost ti filmovi! – govorila nam je i ubijala svaku klicu nade u nama.

Bolje da ih ne snimaju nego što jadne, male nevine devojčice, toliko lažu i mažu. Jer ovako nam ne preostaje ništa drugo nego da uporno očekujemo tipove sa talasastom kosom i belim zubima, koji će zasuziti kada shvate da naša dlakava tela nikada nisu osetila dr Đokoslava. Ali šipak! Ovde sve što može da vas sačeka jeste nabeđeni polupijani klinac, koji će reći jedino:

– Šta, ti se nikada nisi heftala? Auuu jebote, koji me smor sada čeka.

Moje mačke i ja smo danas rezimirale kakvo smo sve ljubljenje na jedno veče imale. Ljubakanje za jedno ili dve do pet večeri postalo je opšta praksa današnjice. Takav tip se i ne računa kao momak, bar ne kao onaj za koga bi u praistoriji moji baka i deka pomislili da je, u stvari, moj budući muž!

Žvalavljenje na žurki, odnosno na igranci, kako se to nekada zvalo, danas mu dođe kao pozdravni poljubac u obraz! Ljubakaš se ili zato što ti je smor ili da bi neko na žurki video kako si kul ili zato što si pijan, pa ti se otvori *ljubački* nagon, ili zato što ti se on stvarno sviđa, pa se nadaš da će tu možda i biti nečega više.

Na kraju, naravno, shvatiš kako je sve to bilo – uzaludno!

– Ja volim da se ljubim jer tako vežbam *ljubačke* sposobnosti za onog pravog, kada jednom bude došao – rekla je Tanja ližući kašičicu od sladoleda.

– Kada sam pijana i mnogo se ljubim, onda mi se otvori i nagon za nečim više. Za nekim pipkanjem ili seksom! Tako zapravo do toga i dolazi – objašnjavala nam je iskusna Marija.

– Mrzim taj problem sa našom nevinošću. Jedna drugarica sa faksa je išla kod doktora da joj probije himen. Uspavao ju je i secnuo ga! Čisto da ne bi više bila inoćente! – ispričala sam im priču koju sam čula.

– A koliko je to platila? – upita Tanja, delujući kao da je već počela da se presabira.

– Ajde ne seri – odgovori joj Marija. – Ti to nikada ne bi uradila tek tako.

– Pa zapravo i ne bih. Meni je stvarno bitno da to bude iz ljubavi. Ima vremena za to – nastavi Tanja.

– Nema vremena! Koji ti je đavo? Omatorila si. Poćeće da ti visi *kožuvara* ispod brade i pazuha! – drala se Marija kao da u kafiću nema nikoga.

– Devojke, smirite se. Situacija jeste alarmatna, ali sređićemo mi to. Ja sam, evo, već počela – smirivala sam ih.

– Kako te nije sramota da tako bezobrazno govoriš? – Tanja je i dalje bila šokirana.

– Mačke, inoćente ili ne, najgore je kad si solo. Pogledajte samo mene. Htela sam to da otaljam, imala sam priliku, on

---

nije mogao i još me je ostavio. Glupi Žile. To je dupli gubitak. Bez dečka i bez S – tužno sam im rekla.

– Nije dupli gubitak, ipak si u plusu – reče Tanja smireno.
– Ostao ti je himen.

– Previše gnjavite tim kukanjem. Mora da se dela. Pod hitno idemo na neku žurku. Ne mogu više da se vačarim sa mentolima. Hoću i ja nekog frajera za ovo – Marija se iz čista mira uhvatila za svoje bujno poprsje.

– Ponekad se plašim da nikada neću naći dečka, pošto će shvatiti da mi je potrebna poprilična obuka oko S-a. A može da pronade i neku ribu dve godine mlađu koja se već podosta ispraksovala. Ja već spadam u baba-devojke – rekoh im neka-ko pomirljivo, dok me je mučio nalet mlađanih generacija kojima je seks odavno postao srednje ime.

– Okej, Marija. Spavala si sa Peđom koji ti je skinuo mrak, posle njega sa Stefanom, a bio je i neki pokušaj sa...

– Sa barmenom iz kluba. Da, ne znamo mu ime – Marija drčno prekide Tanju. – Vidite, nemam ni ja nekog iskustva. Realno, prvi put je bilo grozno. Drugi put sam bila mrtva pijana, tip me je iskoristio i ispričao da sam loša u seksu. Ali barem se sada trudim da sve to nadoknadim. Za razliku od vas, koje čekate princa na belom konju, ja sam shvatila da se princ odavno ubio, a i konj je umro od tuge. Moraćete to da obavite eto... tako sa nekim.

– Ne pada mi na pamet! – podviknu Tanja i lupi mobilnim o sto. – Ja nisam iz te bajke!

– Marija, ja te kapiram, ali ti si drugi tip osobe. Pošto te je Peđa povredio, Stefan je bio osveta, ali loša, taj seks je postao grozan i ti sad pokušavaš da se preispitaš. Hoćeš da znaš šta valja i s kim će valjati – udubila sam se u Marijin problem.

– Hoćeš da kažeš da sam ja *promiskutetna*? – Marija se pomalo uvredila.

– Ne kaže se tako... – Tanja je prevrnula očima.

– Ne mogu više da vas slušam, idemo negde da jedemo. Stomak me je zboleo od ovolike brige – Marija ustade od stola.

– Oko čega se ti brineš? Pritom imaš četrdeset kila – rekoh joj dok sam zagledala njenu veliku zadnjicu na mršavom telu.

– Ma smršala sam i sise su mi se malo smanjile – Marija se ponovo bez problema uhvati za poprsje.

– Nemam komentar – Tanja nije smela da je pogleda. – Ne podnosim da slušam te iskompleksirane izjave devojke koja dobro izgleda.

Biti najbolja drugarica devojka od kojih jedna ide u višu školu, a druga na medicinski fakultet vrlo je teško. Ja tu dođem kao zlatna sredina. Ipak sam budući propali novinar tabloidnog časopisa. Čas hvalim jednu stranu, čas drugu.

Pošto smo se najele pice, rastale smo se u ljubavi.

23. jun

Marija, Tanja i ja smo zajedno išle u srednju. Tamo se nismo družile. Tačnije, Tanja i ja pomalo i jesmo. Tanja je oduvek bila štreber. Visoka, neskladno građena plavuša sa velikim očima i ustima. Znala je odgovor na svako pitanje, uvek je bila u pravu i uvek na pravom putu. Ali, kad su momci u pitanju – tu se gubi i nije joj jasno zašto i u toj oblasti ne briljira. Marija je bila potpuna suprotnost – devojka iz drugog odeljenja za koju su svi upotrebljavali kratak i dovoljno obiman opis – kurvica. Nosila je uvek sve ono što nam roditelji ne daju da obučemo za školu. Imala je, pardon, ima i dalje, velike sise i guzicu, crnu ispeglanu kosu i duge nokte. Ono što u školi nije imala jeste dobar prosek. Ali posedovala je vrhunski talenat za glumu. Sve tri smo krenule na glumačku sekciju. Tanja je htela da se bavi scenografijom i kostimima, ja sam želela da pišem tekstove, a Marija da glumi. Tu se sasvim slučajno rodila jedna mala, zakržljala i čudna ljubav. Noćima smo ostajale budne i pokušavale da napravimo predstavu. Predstava je najviše ličila na crtani *Mačke iz visokog društva*, te odatle mi ostadosmo mačkasto društvo, a Marija kao glavna glumica – Mačka. Bilo je tu još ljudi koji su učestvovali, ali smo nas tri nekako predstavljale glavnu podlogu i srž svih vezanija i organizacije. Bodrile

---

smo Mariju da upiše FDU, ali pošto nije uspela jer je pljunula na sto komisiji kada su joj prekinuli monolog posle prve rečenice, ona je upisala prvo što je stigla, Višu elektrotehničku školu. Svi mi, verujem, u životu ćemo zarađivati na milion načina. Sem Tanje. Ona će naći lek protiv raka i imati vilu na Beverli Hillsu.

Razmišljam o S(eksu). Da li je to samo način da zadržiš momka uz sebe? Mada, ni to nije baš pravi način jer se seksanje danas prodaje na kilo, po bagatelnim cenama. Sigurno je da ima nečeg lepog u tome, ali nijedna od nas za sada ne zna šta da kaže. Laku noć.